

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. гр. Хасково, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Христина З. Жисова

при участието на секретаря Нина П. Делчева
като разгледа докладваното от Христина З. Жисова Гражданско дело №
20225640101965 по описа за 2022 година

Предявен е при условията на пасивно субективно съединение от Ж. И. Д., ЕГН
*****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. И.П. от АК -
Хасково против Т. Г. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес:
*****, адв. Н.М. и Л. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен
адрес: *****, адв. Т.В., частичен иск с правно основание чл. 79, ал. 1, във вр. с
чл. 266, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), вр. чл.60, ал.1 от Закона за
наследството /ЗН/ за заплащане на сумата от 3405,30 лева /по 1702,65 лева за всяка от
ответниците/ от общо дължими 6810,60 лева, за извършени и незаплатени на ищеца
строителни дейности в периода 15.09.2017 г. – края на м. декември 2018 г. на основание
устен договор за изработка, сключен с наследодателката на ответниците Т. А. Г., за ремонт
на магазин, находящ се в *****.

Ищецът твърди, че през 2018 година извършвал строителни ремонтни дейности и
услуги на фирми и физически лица. През месец септември сключил устен договор за
изработка с Т. А. Г., наследодател на двамата ответници, по силата на който следвало да
извърши ремонт на обект/магазин/, намиращ се в град *****, стопанисван от
възложителя, след което да му бъде заплатено възнаграждение за извършената работа.
Строителните дейности извършил в периода 15.09.2017 г. - 30.10.2018 г. и същите се
изразявали в:

- 1/ монтаж на гипскартон на таван - 60 кв.м., за цена на услугата - 720.00 лв.;
- 2/ шкурене, грундиране и боядисване- 60 кв.м., за цена на услугата - 150.00 лв.;
- 3/ поставяне на теракота-60 кв.м.-900.00 лв.;
- 4/ поставяне на теракотни первази по стената - 40 кв.м., за цена 160.00 лв.;
- 5/ монтаж на улуци-24 метра, за цена-96.00 лв.;
- 6/ шпакловка на стени-80 кв.м.,за цена -480.00 лв.;

7/ хидроизолация покрив-170 кв.м., за цена 1360.00 лв.;

8/ изграждане на надзид- 80.00 лв.;

9/ поставяне на фаянс и теракота и подложки-35 кв.м., за цена 630.00 лв.;

10/ тавани хънтър-80.00 лв.;

11/ боядисване на стени-90 кв.м., за цена 225.00 лв.;

12/ изграждане на В и К-чиста и канална-120.00 лв.;

ФАСАДА:

13/ поставяне на стиропор и минерална мазилка- 40 кв.м., за цена- 600.00 лв.;

14/ топлоизолация - 20 кв.м., за цена- 240.00 лв.;

15/ обръщане на прозорци - 25 кв.м., за цена 100.00 лв.;

16/ монтаж на водооткап- 15 кв.м., за цена 45.00 лв.;

17/ ремонт на тротоарни плочки- 8 кв.м. - цена 64.00 лв.;

18/ цокъл 15 м за цена 150.00 лв.;

19/ отливане и оформяне на входно стъпало - за цена 60.00 лв.;

20/ закупени материали: боя за 15.80 лв. и плочки за 24.80 лв., както и материали от Хасково -за 110.00 лв.;

21/ личен транспорт за материали от Хасково до Симеоновград, оценен от ищеца на 400.00 лв.;

Така според ищеца, извършените от него СМР, вложени материали и транспорт възлизали общо на 6810,60 лева.

Изложено е по-нататък в исковата молба, че след приключване на ремонта, извършеното било прието от възложителя и одобрено като изпълнение. Ищецът очаквал в кратък срок да получи договореното възнаграждение за вложените материали, извършения превоз и положения труд. Вместо това получавал обещания и промяна в срока за плащане под различни предлози. По-късно разбрал, че възложителката Т. А. Г. починала на ***** г. Опитал се да издири наследниците ѝ и доброволно да се споразумеят за заплащане на извършената работа. Срещнал затруднения при установяването им, а впоследствие и при контакта с тях. По-късно установил, че е заличена от търговския регистър и ***** . Това обосновавало правният му интерес от завеждане на настоящия иск срещу наследниците ѝ, тъй като същите наследявали и задълженията на наследодателката си в равни части, съгласно чл.60, ал.1от Закона за наследството.

Предвид изложеното се иска от съда да постанови решение, с което всеки от ответниците да бъде осъден да му заплати сумата от по 1702,65 лева или общо 3405,30 лева, представляваща половината от общо дължимите 6810,60 лева от тяхната наследодателка, за извършени и незаплатени строителни дейности в периода 15.09.2017 г. - 30.10.2018 г. на основание устен договор за изработка, сключен с Т. А. Г., за ремонт на магазин, находящ се в ***** , ведно със законната лихва върху сумите, считано от влизане в сила на решението. Претендират се и направените по делото разноски.

Със заявление вх. рег. № 7497/09.06.2023 г. и във връзка с изпълнение указанията на съда, дадени по реда на чл. 145, ал.2 ГПК, ищецът конкретизира твърденията си в исковата молба като претендира като неизплатено, но договорено с наследодателката на ответницата възнаграждение за изграждане на пристройка от 72 кв.м. и транспорт със собствен превоз на строителни материали за този обект. Поддържа се, че строителството е извършено на два етапа: първи етап - изграждане на кухнята и кота 0 и втори етап - изграждане на търговска зала „магазин“. Твърди, че няма претенции за заплащане на първия етап на строителство, а само за втория, който продължил в периода от 15.09.2017 г. до края на месец декември 2018

г. Заплащането на изпълненото строителство се извършвало ежеседмично – до края на месец октомври 2018 г. от възложителя Т. Г., а след това от нейния съпруг – Г.Г. Транспортът на строителните материали се осъществявал със собствения на ищеца лек автомобил „*****“. Претенцията за извършен транспорт на обща стойност 400,00 лева се формирал съобразно разстоянието Хасково – Симеоновград (23 кв.), за 4 месеца или 16 седмици по един курс или по 25,00 лв. за курс.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответницата Т. Г. Д.. Счита претенцията за неоснователна. Твърди, че изложените от ищеца обстоятелства не отговарят на истината. Имала спомен за извършени дейности по процесния обект, но това се случило преди 2018 година и за тях майка им се била разплатила. Никой не ги бил търсил през този период, за да заяви претенциите си, че не му е заплатен труда и материалите, а и преживе майка им не била споделяла, че има задължения към трети лица. Претенцията на ищеца била неоснователна, тъй като липсвали доказателства за наличие на договор за извършване на описаните строителни дейности. Освен това, след смъртта на Т. А. Г., ответниците правили и други козметични ремонти по този обект, но тези дейности били заплатени.

Освен това е въведено възражение за изтекла погасителна давност, доколкото ако изобщо имало направени СМР, то те били извършени преди 2018 година, а в случай че се касаело за възлагане то тригодишната давност била изтекла през 2021 г.

Оспорено е изцяло извършване на посочените от ищеца дейности, в това число цените им, вкл. за труд и материали. Твърди се, че след смъртта на майката на ответниците, ищецът не ги бил търсил и не бил предявявал претенции за заплащане.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба и от ответника Л. Г. Г., която също счита предявения иск за неоснователен и недоказан.

Изложените в исковата молба обстоятелства били неверни в голямата си част като са заявени следните насрещни твърдения:

На наследодателката на ответниците Т. А. Г. било учредено право на строеж върху общинска земя върху 72.50 кв.м. с договор № 4/05.08.2015г., сключен между нея и Община Симеоновград, за построяване на пристройка към съществуваща едноетажна масивна сграда - търговски обект в УПИ III - 2441, в кв. 32, целият с площ от 936 кв.м, със срок за реализиране на строежа 5 г. За реализиране на строителството фирмата на едноличен търговец на Т. А. Г. - *****" сключила договор за срочен банков кредит № 124722/20.09.2017г. с „Райфайзенбанк България“ ЕАД за сумата 40000 лв., усвоена на 04.11.2017 г. която била вложена за извършване на строителство на пристройката.

На 10.09.2017г. Т. А. Г. сключила с ищеца устен договор за извършване на строителството на пристройката, предмет на учреденото ѝ право на строеж върху общинска земя върху 72.50 кв.м с договор № 4/05.08.2015г, а не за ремонт, както неправилно се твърждало в исковата молба. По смисъла на ЗЗД и съдебната практика договорът представлявал подвид на договор за изработка и бил консенсуален, двустранен и възмезден договор. С договора Т. А. Г. възложила на ищеца да построи пристройката, за което да му заплати възнаграждение само за труд, като поела задължението да осигури и заплати всички строителни материали и транспортирането им до обекта. Уговорено било възнаграждение в размер на 13 000 лв. На 13.09.2017 г. Т. А. Г. заплатила на ищеца аванс в размер на 1280 лв., за който той подписал разходен касов ордер /РКО/. Уговорената сума била изцяло заплатена на ищеца, което било видно от приложените към отговора на исковата молба РКО и разписки, подписани от ищеца, установяващи заплатено възнаграждение в общ размер 13 037 лв.

Възложителката на строежа Т. А. Г. осигурявала лично и с помощта на близките си

необходимите за строителството строителни материали, осчетоводявани като разход за *****.", и те били транспортирани на обекта в гр. ***** с неин транспорт, без участие на ищеца. В случаите, в които ищецът закупувал част от необходимите строителни материали и заплащал за транспорта им, своевременно му били възстановявани заплатените суми, видно от подписани от него РКО и разписки /на 04.10.2017 г., на 09.11.2017 г., на 02.01.2018 г./. Поради обстоятелството, че ищецът бил с постоянно местоживее в гр. Х., по устна уговорка му били заплащани транспортни разходи след всяко пътуване от гр. Хасково до обекта в гр. ***** и обратно, поради което претенцията да му се заплатят разходи за личен транспорт в общ размер 400 лв. се оспорва от ответницата.

До 30.10.2018 г. на ищеца било заплатено цялото уговорено възнаграждение за положен труд по договора за строителство, както и разходите за пътуванията му от гр. Хасково до обекта в гр. ***** и обратно, поради което заявеният иск за сумата 6810,66 лв., респ. предявения срещу ответника частичен осъдителен иск в размер на 1702,65 лв. се оспорва изцяло като недоказан и неоснователен.

Съществен довод в подкрепа на изразеното оспорване било обстоятелството, че до смъртта на Т. А. Г. на 12.11.2018 г. ищецът не предявявал пред нея, в качеството ѝ на възложител по договора за строителство, претенция за заплащане на незаплатени строителни дейности. Не предявявал такива претенции и срещу съпруга на Т. А. Г. – Г.Т.Г., който след смъртта ѝ поел фирмата на едноличния търговец *****." под наименованието ЕТ „Т. Г. - Г.Г.". След смъртта на Г.Г., починал на ***** г., фирмата била поета от ответника Л. Г. под наименованието ЕТ „Т. Г. - Г.Г. - Л. Г." - гр. Хасково и била заличена от нея от Търговския регистър на 27.07.2021 г. Ищецът не бил предявявал искания за незаплатено възнаграждение, транспорт и материали, и срещу наследниците на Т. и Г.Г.и - дъщерите им Т. Г. Д. и Л. Г. Г..

Изразено е в отговора и алтернативно становище като се оспорват изброените в исковата молба възнаграждения за извършени строителни действия и като некачествено извършени, за което изпълнителят устно бил уведомен от възложителката Т. А. Г., а впоследствие от наследниците ѝ. Недостатъците били толкова съществени, че извършената от ищеца работа се оказала негодна за нейното договорно предназначение, което обусловило разваляне на договора, съгласно чл. 265, ал. 2 ЗЗД в частта на претендираното възнаграждение с исковата молба, поради което ответниците не дължали заплащане на възнаграждение в претендирания размер от 6810,66 лв. Наложило се наследниците на Т. А. Г. отново да извършат изброените в исковата молба 19 бр. строителни дейности със свои сили и средства. По тази причина обектът бил въведен в експлоатация със закъснение на 01.07.2020 г., видно от Удостоверение № 4/01.07.2020г. за въвеждане в експлоатация на строеж "Заведение за обществено хранене, преустройство на магазин за хранителни стоки и пристройка към магазина" в УПИ III - 2441, за КОО, квартал 32, по плана на гр. Симеоновград, обл. Хасково.

Независимо, че изброените в исковата молба 19 бр. строителни дейности, цена на материали под № 20, и цена на транспорт под № 21 не били достатъчно индивидуализирани и конкретизирани, ответника оспорва исковата претенция алтернативно и по размер.

Въз основа на всички изложени съображения, ответницата Л. Г. Г. моли да бъде отхвърлен предявения частичен иск и да ѝ бъдат присъдени направените деловодни разноски, за което в съдебно заседание е представен списък по чл.80 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по делото, а и с установява от представеното от ищеца Удостоверение за наследници с изх. № 316/22.08.2022 г., издадено от Община Симеоновград, че Т. А. Г. е починала на 12.11.2018 г. и е оставила наследници по закон – дъщерите си Т. Г. Д. и Л. Г. Г..

От това писмено доказателство е видно, че нейният съпруг – Г.Т.Г. е починал на ***** г.

Установява се от представените от ответницата Л. Г. Г. писмени доказателства – Договор за отстъпване право на строеж върху общинска земя съгласно Закона за общинската собственост, подписан между Община Симеоновград и Т. А. Г.; Договор № 4/05.08.2015 г. за учредяване правото на строеж върху общинска земя съгласно закона за общинската собственост, подписан между Община Симеоновград и Т. А. Г.; Договор за срочен банков кредит № 124722/20.09.2017 г., сключен между „Райфайзенбанк /България/“ ЕАД и „Т*****.“ ЕТ, Т. А. Г., Л. Г. Г.; Извлечение по сметка на „*****.“ ЕТ; Удостоверение № 4/01.07.2020 г. за въвеждане в експлоатация на строеж „Заведение за обществено хранене, преустройство на магазин за хранителни стоки и пристройка към магазин, издадено от Община Симеоновград; Извлечение от Търговски регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел за ЕТ „Т. Г. – Г.Г.“ – Заличен търговец към 16.11.2022 г., че на наследодателката на ответниците Т. А. Г. е учредено право на строеж върху общинска земя върху 72.50 кв.м за построяване на пристройка към съществуваща едноетажна масивна сграда - търговски обект в УПИ III -2441, в кв. 32, целият с площ от 936 кв.м, със срок за реализиране на строежа 5 г. За реализиране на строителството фирмата на едноличен търговец на Т. А. Г. - *****." е сключила договор за срочен банков кредит № 124722/20.09.2017г. с „Райфайзенбанк България" ЕАД за сумата от 40 000 лв., усвоен на 04.11.2017г., с краен срок за погасяване 05.10.2022г. С получения кредит Т. Г. е финансирала строителството, осчетоводявани в счетоводството на едноличния търговец, както и че обектът е въведен в експлоатация на 01.07.2020 г.

Не е спорно и обстоятелството, че Т. А. Г. е възложила на ищеца да построи пристройката, предмет на договора № 4/05.08.2015 г., като всички условия на строителството са били уговорени устно, вкл. и цената на труда за изработката.

Във връзка с насрещните твърдения, че до 30.10.2018 г. на ищеца е заплатено цялото уговорено възнаграждение за положения труд по договора за строителство, както и разходите за пътуванията му от гр. Хасково до обекта в гр. ***** и обратно, към доказателствения материал са приобщени Разходен касов ордер от 13.09.2017 г. за сумата от 1280,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено „аванс“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 04.10.2017 г. за сумата от 500,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено „желязо 385 лв. и транспорт 50 лв.“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 05.10.2017 г. за сумата от 3000,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено „кота 0“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 17.10.2017 г. за сумата от 537,00 лв. на името на Ж. Д., носещ подпис на „получил сумата“, включително и в оригинал – л.99; Разходен касов ордер от 23.10.2017 г. за сумата от 1020,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено „градежа 136 кв.м. х 6 лв. = 816 лв. и ВиК – мръсна чиста Н□О 200 лв., носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 09.11.2017 г. за сумата от 120,00 лв. на името на „Метал“ ООД с посочено „ф-ра 200025361/09.11.2017 г.“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 22.11.2017 г. за сумата от 2200,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено плоча 5300-2200 = 3100 лв.“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 21.11.2017 г. за сумата от 3100,00 лв. на името на Ж. Д. с посочено „окончателно плащане плоча“, носещ подпис на „получил сумата“; Разходен касов ордер от 13.12.2018 г. за сумата от 60,00 лв. на името на Ж. Д., с посочено „фугинал“, носещ подпис на „получил сумата“. Представен е и ръкописно изписан лист от 02.01.2018 г., за сумата от общо 880 лв. за покрив и транспорт, носещ подпис на ищеца, че са е изплатена.

Представени са от ищеца общо 9 фактури с твърдения, че те касаят покупка от него на строителни материали за наследодателката на ответниците, носещи неговия подпис, а именно Фактура № 5000005988/28.12.2018 г. с получател „*****“ и издател „Болид“ ООД за общата сума от 101,10 лв. с ДДС, по отношение на която се твърди, че не е му е заплатена, вкл. и в оригинал (л.106) както и Фактура № 5000005693/26.09.2018 г. за

сумата от 31,50 лв.; Фактура № 5000005669/26.09.2018 г. за сумата от 227,88 лв.; Фактура № 5000005175/27.04.2018 г. за сумата от 90,72 лв.; Фактура № 5000004800/29.12.2017 г. за сумата от 769,13 лв.; Фактура № 5000004919/03.02.2018 г. за сумата от 03.02.2018 г.; Фактура № 5000005168/26.04.2018 г. за сумата от 960,66 лв.; Фактура № 5000005359/27.06.2018 г. за сумата от 905,36 лв. и Фактура № 5000005011/07.03.2018 г. за сумата от 757,47 лв., всички с получател „*****“ и издател „Болид“ ООД и носещи подпис на ищеца.

Приложена е и Скица на Заведение за обществено хранене, преустройство на магазин за хранителни стоки и пристройка към магазин.

В хода на съдебното дирене са ангажирани и гласни доказателства от страните по делото, като по делото са разпитани двама свидетели по искане на ищеца – В.Д.К. и Х.Б.Г., както и двама свидетели по искане на ответната страна – Д.В.Д. и Ж. Т.С..

От показанията на свидетелите В.Д.К. и Х.Б.Г. се установява, че и двамата са участвали в строителството като изпълнители на конкретни строителни работи и са получили дължимото им възнаграждение за труд лично от ищеца. Не са имали преки отношения с възложителката на строежа Т. Г. и не я познават. Свид. В.Д.К., който е арматурист, посочва, че е участвал в изкопните работи и в градежа на пристройката, вкл. в наливане на плочата. Започнали работа през есента на 2017 г. и завършили през пролетта - есента на 2018 г. Свид. Х.Б.Г., зидар, дава показания, свързани с участието му в градежа на пристройката като правил зидария и мазилки. Ищецът му платил за работата. През 2022 г. ищецът му споделил, че собственичката на обекта му дължи пари.

Свид. Д.В.Д., съпруг на ответницата Т. Г. Д. посочва в показанията си, че строителството на пристройката към магазина е започнало през м. септември 2017г. и е приключило през месец юни 2018 г. като неговата тъща заплащала на ищеца транспортни разходи, осигурявала храна за обяд и закупувала строителните материали. Заплатила му и аванс при започване на строителството и се разплащала с него за вложения труд периодично, а транспортните му разходи заплащала ежедневно или през няколко дни. Свид. Д.Д. твърди, че за изкопни работи са били заплатени на ищеца около 3000 лв., за градежа - около 5000 лв., за направа на покрива - около 1000 лв., а за довършителни работи - около 2000 лв., както и че самото строителство приключило през м. януари 2018 г., а после били извършвани довършителни работи вътре в помещенията. Сочи още, че ищецът го посетил една година след смъртта на Т. Г., и му казал, че му се дължат пари, без да уточни за какво точно не му е платено. Свидетелят изяснява, че строителните работи се извършвали на един строителен обект, представляващ пристройка към съществуващия магазин, свързана с магазина, както и това, че преустройството на магазина и строителството на пристройката са се извършвали едновременно.

Свид. Ж. Т.С. – съпруг на сестрата на възложителката Т. Г. потвърждава показанията на свид. Д.В.Д. за заплатен аванс на ищеца за строителството на пристройката и за извършвани периодични плащания за извършваната от него работа като от своя страна сочи, че Т. Г. заплащала ежедневно и транспортните разходи на ищеца в размер, който той посочвал - 30 - 40 лв., и осигурявала всеки ден храна за ищеца и за работниците, които наемал. Той си водел по двама- трима работници за отделните видове работа. Трудът на ищеца бил заплащан всеки месец и той се разплащал с неговите хора. Свидетелят описва подробно некачествените от ищеца строителни работи и в какво се е състояла недовършена от него работа, която е извършвана от роднините му, след като ищецът напуснал обекта. Свид. Ж. С. също не е чувал ищецът да е имал претенции към Т. Г., а след смъртта ѝ - към наследниците ѝ, за неплатена работа.

Съдът като взе предвид и възможната заинтересованост на свидетелите Д.В.Д. и Ж. Т.С., съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, кредитира показанията на всички разпитани по делото свидетели като достоверни, логични и последователни, в по-голямата си част и

непосредствени, тъй като кореспондират както помежду си, така и на останалите събрани по делото писмени доказателства, вкл. на заключението на назначената по делото СТЕ.

От заключението на назначената по делото съдебно – техническа експертиза, което следва да се кредитира изцяло като компетентно и обосновано изготвено, след извършване на оглед от страна на вещото лице в процесния обект, се установява, че стойността на извършените СМР в периода 15.09.2017 г. – месец декември 2018 г. е 8020,14 лева, включително труд и материали (без ДДС и без печалба на изпълнител) като оценката е направена по средни пазарни цени, а стойността на вложения труд – съответно 3927,36 лв. без печалба за изпълнителя и 4398,64 лв. с печалба от 12 %.

При извършения оглед на място вещото лице Т. М. е констатирало изградена пристройка към съществуващ магазин за хранителни стоки, представляваща „Заведение за обществено хранене“, съдържаща работно помещение, миялна, подготовка, зала за консумация и санитарен възел с две тоалетни. Установено е, че обектът е в завършен вид, с изключение на северната фасада, която е на тухла /без мазилка/, както и че настилка във всички помещения е теракот, а стените в работното помещение и санитарния възел са облицовани с фаянс, в залата за консумация - със шпакловка и боядисване с латекс. Експертизата е приела, че претендираните СМР се отнасят за залата за консумация /търговската зала/ и прилежащия към нея санитарен възел с предверие и две тоалетни, а количествата на претендираните видове работи са определени от замерване на място.

В заключението не е оспорено „изграждане на ВиК - чиста и канална“, тъй като ВиК инсталациите са били скрити под мазилка и липсвал проект по тази част, респ. вещото лице не е извършило замервания. Не са оценени и претендираните от ищеца видове материали /закупени и незаплатени/, тъй като те не са описани по вид и количество. Относно претендираните разходи за транспорт на строителни материали, също не е взето отношение, поради липса на пътни листове, вид на транспортното средство, среден разход на гориво и цена на горивото към момента на превозите.

Вещото лице Т. М. е констатирало, че настилка в работното помещение е от теракотни плочки с размери 33/33 см., в сив цвят като фаянсовите плочки в същото помещение са с размери 25/50 см., също в сив цвят; че настилка в залата за консумация е от теракотни плочки с размери 60/60 см, в бежов цвят; че настилка в санитарния възел е от теракотни плочки с размери 25/25 см., в сив цвят; че фаянсовата облицовка в санитарния възел е от плочки - 10/10 см., сиви и тъмносини; че минералната мазилка по южната и западната фасада на сграда е бяла.

Съгласно заключението, стойността на ремонтните работи в работното помещение, покрива, залата за консумация и в северната част на двора, извършени след около две години от посочения по-горе период е 1 253,99 лв., включително труд и материали /без ДДС и без печалба за изпълнител/, по средни пазарни цени към момента на извършването, в т.ч. труд на стойност 767,96 лв., без печалба за изпълнител и 860,12 лв. с печалба за изпълнител 12%., а стойността на предстоящи за извършване ремонтни работи за отстраняване на дефекти по некачествено извършени такива, по средни пазарни цени към момента на изготвяне на заключението - 984,76 лв. /без ДДС и без печалба за изпълнител/, в т.ч. труд на стойност 708,09 лв., без печалба за изпълнител и 793,06 лв. с печалба за изпълнител 12%.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са при условията на пасивно субективно съединение частични иски с правно основание чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 266, ал. 1 ЗЗД, вр. чл.60, ал.1 ЗН, които са процесуално допустими.

Както бе посочено по-горе, страните по делото не спорят, че ответниците Т. Г. Д. и Л. Г. Г. са единствени наследници по закон на починалата на 12.11.2018 г. наследодателка - Т.

А. Г., възложител по процесния устен договор за строителство /изработка/, сключен с ищеца. С оглед разпоредбите на чл.60, ал.1 и чл. 5, ал.1 ЗН, според които "Наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават." /чл. 60, ал. 1 ЗН/, а „Децата на починалия наследяват по равни части“ /чл.5, ал.1 ЗН/, следва да се приеме, че те са пасивно материалноправно легитимирани да отговарят по предявения иск до размера на ½ ид. част от задължението с оглед на дела, който получават от наследството на майка си, вкл. и след смъртта на техния баща на ***** г., т.е. и от неговото наследство.

Разгледани по същество, същите се явяват изцяло неоснователни поради следните съображения:

Липсва спор по делото, а и се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства, че между наследодателят на ответниците - Т. А. Г. и ищеца е съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което му е било възложено построяване на пристройка от 72.50 кв.м. към магазин, находящи се в гр.***** , предмет на договор № 4/05.08.2015 г., срещу определено възнаграждение, както и това, че всички условия на строителството са били уговорени устно между страните по договора. Договорът за изработка, подвид на който е този за строителство и извършване на строително-монтажни работи /СМР/ намира своята правна уредба в чл. 258 – чл.259 ЗЗД. С този двустранен договор изпълнителят се задължава срещу възнаграждение да извърши определена работа по възлагане на възложителя. Страни по същия са изпълнителят и възложителят на работата. Изпълнителят е лицето, на което се възлага извършването на работата, а възложителят /поръчващия/ е лицето, което възлага извършването на тази работа. По своето естество договорът за изработка е неформален договор, за който законът не поставя изискване за спазване на определена форма за неговата действителност, следователно - за да възникнат права и задължения за страните е достатъчно те да са постигнали устна договорка относно съществените му елементи, а именно - вида на работата, срока на договора и размера на дължимото възнаграждение.

Тук е мястото да се посочи, във връзка с така очертаната правна същност на възникналите и описани по-горе облигационни отношения между ищеца и наследодателката на ответниците, че съдът намира за неоснователно възражението на Т. Г. Д. за изтекла давност. Това е така, тъй като приложима в случая е общата погасителна давност, тъй като не се касае за периодични платежи, а за изплащане на уговорено възнаграждение като кратката тригодишна погасителна давност, уредена в чл.111 б. „в“ ЗЗД е неприложима. По силата на чл.114 ал.1 ЗЗД, давността започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Съгласно чл.266, ал.1, изр. 2 – ро ЗЗД, в случаите, в които възнаграждението е уговорено по единични цени, размерът му се установява при приемането на работата, т.е. към 30.10.2018 г. предвид първоначално изложеното от ищеца в исковата молба или към края на месец декември 2018 г. В случая, исковата молба е депозирана в съда на 01.08.2022 г., тоест в рамките на 5-годишния срок съобразно чл.110, ал.1 ЗЗД, считано от посочената и приета като дата на падеж на задължението – най-рано 30.10.2018 г.

В настоящия случай, спорът се концентрира и относно съдържанието на уговорките между страните и най-вече относно това, налице ли са останали и неизпълнени от страна на възложителя задължения по договора, а именно заплатена ли е цената на труда за описаните от пункт 1 до пункт 19 в исковата молба извършени от ищеца СМР, респ. дължи ли му се възнаграждение за заплатени от него, а не от възложителя материали – пункт 20 от исковата молба и транспорт на същите на стойност 400 лева – пункт 21 от исковата молба.

По така поставените спорни въпроси съдът счита, след съвкупната преценка на събраните писмени и гласни доказателства, че се установява без съмнение неоснователност на заявените претенции поради това, че те са недоказани. Това е така, тъй като на първо

място от представените от ответницата Л. Г. Г. писмени доказателства, а именно разплащателни документи - разходни касови ордери /РКО/, подписани от ищеца и неоспорени от него, се установява по несъмнен начин, че в периода 13.09.2017 г. – 13.02.2018 г. са извършени плащания в общ размер на 12 042 лева от страна на възложителя Т. А. Г.. Оспорва се единствено плащането на сумата от 1000 лв. на 29.06.2018г. - за настилки и фаянс в заведението с посочване на квадратури, която не носи подпис на ищеца и във връзка с което не е съставен писмен документ. Според настоящия съдебен състав, следва да се приеме, че и това плащане е извършено, доколкото свид. Д.Д. в своите показания сочи, че ищецът приключил довършителните работи вътре в сградата през м. юни 2018 г., състоящи се в поставяне на теракот и фаянс в търговската зала, за което са му били заплатени около 1000 лв., т.е. заплащането на тази сума е доказана посредством събрани гласни доказателства, които съдът кредитира по съображенията, изложени по – горе. Така, общо заплатената на ищеца сума възлиза на 13 042 лв., което обосновава основателност на насрещното твърдение, че уговореното устно заплащане на труд за завършване на целия обект е било в размер на 13000 лв., и то е било изцяло заплатено на ищеца.

Допълнителен аргумент за този извод е и безспорно установеното обстоятелство, че не за всички плащания по процесния договор са били съставяни писмени документи, като например за транспортните му разходи, за възстановяване на платени от него суми за закупуване на материали, за довършителни работи и др.под., а заключението на назначената по делото съдебно-техническа експертиза, съгласно което стойността на вложения труд възлиза съответно 3927,36 лв. без печалба за изпълнителя и 4398,64 лв. с печалба от 12 %, не доказва, че същият не е бил заплатен на ищеца. Тук следва да се допълни и констатацията на вещото лице Т. М., че извършените строително - монтажни работи /СМР/ вътре в обекта - настилки, облицовки, шпакловане и боядисване на стени и др., са в много по - големи количества от претендираните с исковата молба.

По така изложените съображения, следва да се приеме, че възложителката Т. Г. е изпълнила задължението си по устния договор за изработка да заплати на ищеца сумата 13 000 лв., която представлява възнаграждение за цялостното изграждане на строителния обект, включващо и довършителните работи вътре в него.

Претенцията на ищеца за описаните в пункт 20 от исковата молба закупени и незаплатени от възложителя материали, а именно боя за 15,80 лева, плочки за 24,80 лева и 101.10 лв. по фактура № 5000005988/28.12.2018 г., според настоящия съдебен състав също е недоказана. Това е така, тъй като на първо място, от кредитираните гласни доказателства /показанията на свидетелите Д.В.Д. и Ж. Т.С./ се установи, че материалите за строителството са осигурявани преимуществено от възложителя, а в случаите, когато това е правил ищеца, му е плащано своевременно, допълнителна индиция за което са и представените от него още 8 фактури за закупувани материали и за които не се спори, че сумите по него са му заплатени от Т. А. Г.. На следващо място, датата на съставяне на фактура № 5000005988/28.12.2018 г. е след смъртта на възложителката, след лятото на 2018 г., когато свидетелите твърдят, че е завършил работата си ищецът е за закупени суха мазилка, акрилен кит, дюбел, рапиди за дърво, винт копче и лепило, респективно от съдържанието ѝ по никакъв начин не може да се установи къде са вложени тези материали и дали касаят претенцията в исковата молба.

Претенцията за заплащане на транспортни разходи – пункт 21 от исковата молба, възлизащи на стойност 400 лева, съдът намира от една страна за произволно определена, а от друга – за недоказана по никакъв начин. Формирана е от ищеца съобразно разстоянието Хасково – Симеоновград (23 кв.), за 4 месеца или 16 седмици по един курс или по 25,00 лв. за курс без да са уточнени например среден разход на гориво и цена на горивото към момента на превозите, както е посочило вещото лице в заключението си по назначената съдебно-техническа експертиза. От страна на ищеца не са ангажирани всъщност каквито и

да е било доказателства в подкрепа на твърдението му, че е извършил тези разходи, което пък изрично е оспорено от ответната страна.

Следователно, както по отношение на този разход, така и във връзка с неплатените материали, би могло най-много да се приеме, че е налице евентуална вероятност за истинност на твърденията на ищеца, но вероятността дори и в най-голяма степен не представлява пълно установяване. Необходимо е да бъде изключена всяка друга възможност, каквото не е постигнато в настоящото производство, а противното би означавало да се наруши правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че претенцията на ищеца остана недоказана, като предявените иски следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При това положение, не следва да се коментира възражението на ответницата Л. Г. Г. за некачествено извършени строителни работи, съответно за недължимост на възнаграждението поради разваляне на договора на основание чл. 265, ал. 2 ЗЗД поради това, че претендираното възнаграждение касае извършена работа, която се е оказала негодна за нейното договорно предназначение.

С оглед изхода на настоящото производство и че само ответницата Л. Г. Г. претендира разноски, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, единствено на същата следва да се присъдят такива в размер общо на 1000,00 лева, от които 700,00 лева за заплатено адвокатско възнаграждение и 300,00 лева за възнаграждение за вещо лице, съобразно ангажираните доказателства за реалното им извършване и представения списък по чл. 80 ГПК.

Предвид факта, че в последното проведено по делото съдебно заседание определеното възнаграждение за извършване на съдебно-техническата експертиза е увеличено със сумата от 200 лева, като е указано на ищеца да внесе от така посочената сума в едноседмичен срок по сметка на РС-Хасково сумата от 100 лева, което до момента на настоящото произнасяне не е сторено, то ищецът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Хасково и разноските, възложени в негова тежест от 100 лева за възнаграждение за вещо лице.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ж. И. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. И.П. от АК - Хасково против Т. Г. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. Н.М. от АК - Хасково и Л. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. Т.В., иск с правно основание чл. 79, ал. 1, във вр. с чл. 266, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 60, ал. 1 ЗН, за присъждане на сумата от общо 3405,30 лева или по 1702,65 лева за всяка от двете, представляваща половината от общо дължими 6810,60 лева, за извършени и незаплатени строителни дейности, материали и транспорт в периода 15.09.2017 г. - края на месец декември 2018 г., на основание устен договор за изработка, сключен с наследодателката на Т. Г. Д. и Л. Г. Г. - Т. А. Г., за изграждане на пристройка от 72.50 кв.м. към магазин, находящ се в *****, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА Ж. И. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. И.П. от АК - Хасково, да заплати по сметка на Районен съд - Хасково сумата от 100,00 лева, представляваща направени разноски по делото за възнаграждение за вещо лице, както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за нейното събиране.

ОСЪЖДА Ж. И. Д., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. И.П. от АК - Хасково, да заплати на Л. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, съдебен адрес: *****, адв. Т.В. от АК - Хасково,

сумата от 1000,00 лева, представляваща направени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете.

Вярно с оригинала!

Секретар: Ц.С.